

«Дуже дякую. На жаль, через хворобу ніяк не можу виконати хоч би в найменшій мірі обов'язок члена Соціалістичної академії. Фіктивним бути не хочу. Тому прошу викреслити з списків або не вносити у списки членів».
(С. 184)

Злітає день на білих крилах хмар.
Стоїть квітневий клен, мов околот.
Дзижчить літак — розгублений комар,
Комаха їх величності висот.
Благословенна сонячність небес,
Стосяйність ранків, слава издавен,
І дзеркало ріки, від хвиль рябе.
І шлях курний — перебудь благословен.
О плине ідилічностей...
Не те!
О вітре, цей блаженний спокій зруш —
Нехай крізь твань байдужостей зросте
Бентежність, адресована до душ.
Чутливим, люде, будь до стусанів,
Покору вбий, коли вона жива.
О, вчіться спромагатися на гнів,
Народи, люди, очі та слова!
Стартують революції з ідей,
Ідеї проростають з непокор.
І — не найліпші долі у людей,
Які нездатні випростати карк.
Той вічний,
хто в прозріння першу мить
Побачить шлях, прокреслений в пітьмі.
Хто допоможе людям зрозуміть,
Чому їх врешті названо людьми.
О, скільки вже змарновано було
Великих істин і великих слів!
Поклавши білі руки на чоло,
Котрий уже пророк в землі зотлів?
І скільки на планетному віку
Лишилось мрій в краю солодких снів.
О, скільки вже було відлито куль
І скільки вже відлито орденів!
Лишаються на всі століття:

мить,
Коли підводять голови раби,
І той,
хто дав народу зрозуміть
Високу мудрість часу й боротьби.
І все. І все.
Відплинуть, далєбі,
Малі жалі й дрібнота хвилювань,
Бо генії лишають по собі
Суспільства,
А не брязкіт марних звань.

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.